

ДІБРІВСЬК

В основі цієї легенди лежить історія великого кохання. Юнак з бідної родини покохав багату дівчину. Вони потай зустрічались. Але злі люди донесли про це батькові дівчини.

Розлютувався пан і вирішив віддати дочку за нелюба, багатого парубка. Та вночі, перед самим весіллям, закохані тікають якнайдалі від дому, щоб зберегти своє кохання.

Доля привела закоханих у наш поліський край, де вони вирішили оселитись. В лісах в ті часи водилось чимало звірів, а в озерах – риби. В дуплах старих дерев бджоли роками складали мед. Місцевість була багата різними лісовими ягодами та грибами.

Побудувати свою оселю молодята вирішили на галявині серед діброви. Згодом, через роки, тут виросло поселення, яке отримало назву Дібрівськ.

Розвиток села Дібрівськ має багатовікову історію. Але, на жаль, збереглися відомості, починаючи лише з **1886 р.** На той час в селі налічувалось 35 дворів з населенням 406 чоловік. В кожній хаті проживало по 10-12 осіб. Хати будувалися з дерев'яних колод. Покрівлі – солом'яні, або з очерету. Темно і тісно було в селянському житлі. Весь інтер'єр хатини складався з грубо збитого стола, кільков ослонів, що розміщалися вздовж стіни.

Більшість селян були малозабезпечені і жили в страшних злиднях. Землі, ліси, водоймища належали поміщикам Красицькому та Димучу, у володіннях яких налічувалось 11 тис. га землі.

З березня 1921 р., після підписання Ризького мирного договору, Західна Україна та Західна Білорусія залишилися під владою панської Польщі.

Життя дібрівчан стало зовсім нестерпним. Земля, ліси, пасовища залишаються в руках польських поміщиків. Закони шляхетської держави давали їм повну владу над селянами. Вони жорстоко експлуатували та катували сільське населення.

Польські пани мали на меті назавжди закріпити своє панування на Україні. Для цього вони хотіли перетворити її землі на провінції шляхетської держави, позбавити український народ його мови й культури, нав'язавши взамін все польське, шляхетське. З цією метою в селі була відкрита школа, де навчання проводилось лише польською мовою.

Отже, тяжкий соціальний гніт доповнювався національним гнітом, проти якого селяни і робітники вели невпинну боротьбу. Лише у **вересні 1939 р.** трудящі Дібрівська звільнилися від ярма польських панів. Над селом замайорів червоний стяг. В селі вперше відкрилась школа, де навчання проводилося українською мовою. Почалась ліквідація неписьменності. Створювався колгосп.

Мирну працю перервали німецько-фашистські загарбники, які на світанку **22 червня 1941 р.** без оголошення війни віроломно ввірвалися на нашу землю. Дібрівськ став столицею партизанського краю. В цьому селі розгортав свою діяльність підпільний обком партії і обласний штаб партизанського руху на чолі з першим секретарем, начальником обласного партизанського руху, генералом-майором Василем Андрійовичем Бермою.

Багато жителів села пройшли суворі фронтові дороги, відстоюючи честь і незалежність Батьківщини. В бою з ненависним ворогом вони показували приклад героїзму, не шкодуючи власного життя. Нелегкою ціною здобута наша перемога в боях з фашистами та їх прислужниками. Ми низько схиляємо голови перед односельчанами, які загинули в роки Великої Вітчизняної війни.

В **1949 році** був організований перший колгосп.

1950 рік. В селі ліквідується не писемність. Відкривається семирічна школа. Працює хата-читальня, клуб, фельдшерський пункт. Поступово змінюються побут і культура села. З **1969 року** при школі працює консультпункт від Заріченської середньої школи. Багато жителів села одержали середню та вищу освіту.

За останні десятиліття обличчя Дібрівська змінилося. На околицях села виросли новобудови, де проживають молоді родини. В даний час в селі нараховується 494 оселі, в яких проживає 1698 чоловік.

Окрасою села є школа, яка з **1985 року** стала Альма-матір'ю для 360 дітей. Багато випускників після закінчення навчання оволоділи професіями лікарів, юристів, священників, займають керівні посади. В даний час 25 випускників школи навчаються у вищих навчальних закладах.

В **1991 році** була побудована і відкрита православна церква. **2002 рік** – відкриття культурно-дозвільного комплексу. З **2004 року** почала функціонувати амбулаторія.

З року в рік добробут дібрівчан покращується.

Село Дібрівськ // З історії сіл Заріченщини. –
Зарічне, 2004 р. – с. 37-39.